

Olympiako Athlitiko Kentro Athinon (věc C-511/19)

Datum rozhodnutí: 15. dubna 2021

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které jsou pracovníci ve veřejném sektoru, kteří v určité době splňují podmínky pro vznik nároku na plný starobní důchod, zařazeni do režimu personální rezervy až do skončení jejich pracovní smlouvy, což vede ke snížení jejich odměny, ztrátě jejich případného kariérního postupu, jakož i ke snížení, či dokonce odepření odstupného při propuštění, na které by tito zaměstnanci měli nárok při ukončení pracovního poměru, jelikož cílem této právní úpravy je legitimní cíl politiky zaměstnanosti a prostředky k dosažení uvedeného cíle jsou přiměřené a nezbytné.*

Skutkové okolnosti: Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že AB byl v roce 1982 přijat do zaměstnání u OAKA, soukromoprávní právnické osoby, která je součástí veřejného sektoru v širším slova smyslu, na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou a od roku 1998 byl zařazen na pracovní pozici technického poradce v tomto subjektu. Od 1. ledna 2012 byl AB automaticky zařazen do režimu personální rezervy na základě § 34 odst. 1 písm. c), odst. 3 prvního pododstavce a odstavců 4 a 8 zákona č. 4024/2011, což vedlo ke snížení jeho odměny na 60 % jeho základního platu. Dne 30. dubna 2013 ukončila společnost OAKA pracovní smlouvu AB, aniž mu vyplatila odstupné při propuštění uvedené v čl. 8 druhém pododstavci zákona č. 3198/1955 v případě propuštění nebo skončení pracovního poměru zaměstnance, pokud jsou splněny podmínky pro přiznání nároku na plný starobní důchod. Toto nevyplacení odstupného bylo založeno na § 34 odst. 1 písm. e) zákona č. 4024/2011, který stanoví, že dlužné odstupné za propuštění se započte vůči odměně vyplácené zaměstnanci po dobu, kdy je zařazen do personální rezervy.

Právní stránka: I když zařazení do režimu personální rezervy způsobuje dotčeným pracovníkům významné snížení odměny a ztrátu příležitosti na služební postup, podléhají posledně uvedení pracovníci tomuto režimu relativně krátkou dobu, tedy maximálně 24 měsíců, po jejímž uplynutí mají nárok na plný důchod, přičemž posledně uvedená okolnost představuje základní podmínku pro uplatnění uvedeného režimu na tyto

pracovníky. Kromě toho vzhledem k blížícímu se pobírání tohoto plného důchodu se snížení, či dokonce odepření odstupného při propuštění, na které měli uvedení pracovníci nárok v okamžiku skončení pracovního poměru, nejvíce jako nepřiměřené s ohledem na hospodářský kontext, který vedl k právní úpravě dotčené v původním řízení. Z předkládacího rozhodnutí kromě toho vyplývá, že zařazení dotčených pracovníků do režimu personální rezervy je spojeno s ochrannými opatřeními pro tyto pracovníky, která vedou ke zmírnění nepříznivých dopadů tohoto režimu. Tato opatření jsou uvedena ve třetí otázce v písm. a), kterou předkládající soud položil, a týkají se možnosti najít si jiné zaměstnání v soukromém sektoru nebo vykonávat samostatně výdělečnou činnost bez ztráty nároku na pobírání odměny v tomto režimu, povinnosti veřejného subjektu, který je zaměstnavatelem, nebo v případě, že to není možné, národní agentury pro zaměstnanost platit příslušné instituci sociálního pojištění až do odchodu do důchodu příspěvků na sociální pojištění za zaměstnavatele a pracovníka na základě platu pobíraného posledně uvedeným, výjimky z režimu personální rezervy pro zranitelné sociální skupiny potřebující ochranu, možnosti převedení dotčených zaměstnanců na jiná volná pracovní místa ve veřejnoprávních subjektech, jakož i přijetí opatření týkajících se splácení úvěrů na nemovitosti, které čerpali dotčení zaměstnanci. Z toho vyplývá, že právní úprava dotčená ve věci v původním řízení zjevně nepřiměřeným způsobem nepoškozuje legitimní zájmy dotčených pracovníků. V kontextu vyznačujícím se vážnou hospodářskou krizí tudíž nejde nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení cílů politiky zaměstnanosti sledovaných vnitrostátním zákonodárcem.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 2. dubna 2020, *Comune di Gesturi*, C-670/18, EU:C:2020:272, ze dne 12. října 2010, *Ingeniørforeningen i Danmark*, C-499/08, EU:C:2010:600.

Relevantní právní úprava: Čl. 2 a čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Lifosa (věc C-75/20)

Datum rozhodnutí: 22. dubna 2021

Závěr: *Pro účely určení celní hodnoty dováženého zboží není třeba k hodnotě transakce tohoto zboží připočítat náklady, které skutečně nesl výrobce za dopravu tohoto zboží do místa jeho vstupu na celní území Evropské unie, pokud podle dohodnutých dodacích podmínek má povinnost hradit tyto náklady výrobce, a to i v případě, že uvedené náklady převyšují cenu, kterou dovozce skutečně zaplatil, jestliže tato cena odpovídá skutečné hodnotě zboží.*

Skutkové okolnosti: Dovozcem je společnost se sídlem v Litvě, která mimo jiné vyrábí hnojiva. Na základě smlouvy uzavřené dne 23. září 2011 nakoupila v období od 1. ledna 2014 do 31. října 2016 od zprostředkovatele, společnosti „Transchema“ UAB, a dovezla na celní území Unie různá množství technické kyseliny sírové vyráběné společností se sídlem v Bělorusku, Naftan JSC (dále jen „výrobce“). Pro každou transakci byla uzavřena dodatečná smlouva, v níž byla sjednána zvláštní cena tzv. „S dodáním na hranici“ (DAF) podle incoterm DAF, která je součástí Incoterms 2000 vyhotovených Mezinárodní obchodní komorou, podle níž veškeré náklady na dopravu dováženého zboží nese výrobce až do sjednaného místa dodání na hranici. Celní hodnota deklarovaného zboží dovozcem uváděla skutečně zaplacené částky, jak byly uvedeny na fakturách vystavených zprostředkovatelem. Při kontrole celní úřad v Kaunasu (Litva) konstatoval, že takto uváděná celní hodnota dováženého zboží byla nižší než náklady, které výrobce skutečně vynaložil na přepravu tohoto zboží po železnici na hraniční přechod. Vzhledem k tomu, že celní úřad v Kaunasu měl za to, že tyto náklady na dopravu mají být přičteny k hodnotě transakce uvedeného zboží, přijal dne 9. února 2017 rozhodnutí o opravě celní hodnoty uvedeného dovozcem tak, že k ní připočetl náklady na dopravu téhož zboží mimo celní území Unie. Z toho důvodu bylo žalobkyni na základě úpravy této celní hodnoty vyměřeno clo ve výši 25 876 eur a úroky z prodlení z příslušného nezaplaceného cla ve výši 412 eur, splatná DPH při dovozu ve výši 187 152 eur, úroky z prodlení z této daně ve výši 42 492 eur a byla jí uložena pokuta ve výši 42 598 eur.

Právní stránka: Podle čl. 29 odst. 1 celního kodexu Společenství a čl. 70 odst. 1 celního kodexu Unie představuje hodnota transakce dováženého zboží „prvotní podklad“ pro určení celní hodnoty tohoto zboží. Pouze pro

doplnění mohou být do tohoto podkladu přidány některé další položky, aby odrazily skutečnou hospodářskou hodnotu tohoto zboží na základě čl. 32 celního kodexu Společenství a čl. 71 celního kodexu Unie. I když čl. 32 odst. 1 písm. e) bod i) celního kodexu Společenství a čl. 71 odst. 1 písm. e) bod i) celního kodexu Unie umožňují doplnit skutečně zaplacenou cenu připočtením nákladů na dopravu, tato ustanovení vyžadují, aby tyto náklady nebyly již zahrnuty do této ceny, což je případ, kdy je v prodejních podmínkách stanovena cena „S dodáním na hranici“. Takový přístup je potvrzen v čl. 164 písm. c) nařízení č. 2454/93 a čl. 138 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/2447. Tato ustanovení totiž umožňují připočítat náklady na dopravu k hodnotě transakce dováženého zboží pouze v případě, že je doprava zajištěna buď zdarma, nebo prostředky dovozce. Zadržet riziko uvedené Evropskou komisí v jejím písemném vyjádření, podle kterého by se hospodářský subjekt mohl vyhnout povinností týkajícím se určení celní hodnoty dováženého zboží s poukazem na svou smluvní autonomii, se nezdá být za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, podložené. Takové riziko totiž předpokládá, že náklady na přepravu tohoto zboží nebyly uhrazeny, což jak uvádí předkládající soud, není případ projednávané věci. Kromě toho zohlednění podmínek prodeje při určení celní hodnoty uvedeného zboží vyplývá z ustanovení čl. 29 odst. 1 celního kodexu Společenství a čl. 70 odst. 1 celního kodexu Unie.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 4. února 1986, Van Houten International, 65/85, EU:C:1986:53, ze dne 15. července 2010, Gaston Schul, C-354/09, EU:C:2010:439.

Relevantní právní úprava: Článek 29 odst. 1 a čl. 32 odst. 1 písm. e) bod i) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství.

Oeltrans Befrachtungsgesellschaft (věc C-73/20)

Datum rozhodnutí: 22. dubna 2021

Závěr: *Právo rozhodné pro smlouvu na základě nařízení Řím I upravuje rovněž platbu uskutečněnou třetí osobou při plnění smluvního platebního závazku jedné ze smluvních stran, pokud byla v rámci úpadkového řízení tato platba napadena jako úkon poškozující všechny věřitele.*

Skutkové okolnosti: Společnosti Oeltrans Befrachtungsgesellschaft a Tankfracht GmbH

mají sídlo v Německu. Patřily do skupiny Oeltrans. Pan E. A. Frerichs, který je usazen v Nizozemsku, a společnost Tankfracht uzavřeli smlouvu týkající se plavidla vnitrozemské vodní dopravy, podle níž byla Tankfracht povinna zaplatit prvně uvedenému jako protiplnění částku ve výši 8 259,30 eura. Dne 9. listopadu 2010 Oeltrans Befrachtungsgesellschaft zaplatila E. A. Frerichsovi částku, kterou Tankfracht dlužila na základě této smlouvy. Dne 29. dubna 2011 okresní soud v Hamburku, Německo, zahájil úpadkové řízení proti společnosti Oeltrans Befrachtungsgesellschaft. Dne 21. prosince 2014 podal původní insolvenční správce v tomto řízení k příslušnému soudu žalobu na vrácení této částky ve výši 8 259,30 eura navýšenou o úroky z důvodu odporovatelnosti aktů této společnosti. V důsledku opomenutí uvedeného soudu byla žaloba doručena E. A. Frerichsovi teprve v prosinci 2016. Od 25. března 2016 je insolvenčním správcem v uvedeném řízení ZM. Vzhledem k tomu, že zemský soud v Německu měl za to, že se žaloba v původním řízení řídí německým právem, návrhu insolvenčního správce vyhověl.

Právní stránka: V souladu s cíli sledovanými v článku 13 nařízení č. 593/2008 musí mít smluvní strana, která obdržela platbu na základě této smlouvy, možnost očekávat, že právo rozhodné pro tuto smlouvu upravuje rovněž tuto platbu, a to i po zahájení úpadkového řízení. Totéž platí v případě, kdy uvedená platba není provedena smluvním partnerem této strany, ale třetí osobou, jelikož pro uvedenou stranu je zjevné, že dotčenou platbou má tato třetí osoba v úmyslu splnit smluvní platební závazek, který má tento smluvním partner. V tomto případě tedy musí mít dotčená strana rovněž možnost očekávat, že i po zahájení úpadkového řízení se dotčená platba nadále řídí právem rozhodným pro smlouvu, které představuje její právní základ. Smluvní strana, která obdržela platbu skutečněnou jejím smluvním partnerem nebo třetí osobou při plnění této smlouvy, totiž nemůže být rozumně povinna předpokládat, že vůči tomuto smluvnímu partnerovi nebo této třetí osobě bude případně zahájeno úpadkové řízení, a případně v jakém členském státě tomu tak bude. Kromě toho, jak je připomenuto v bodě 16 odůvodnění nařízení č. 593/2008, kolizní normy stanovené tímto nařízením by měly být vysoce předvídatelné, aby přispěly k dosažení obecného cíle tohoto nařízení, kterým je právní jistota v evropském prostoru práva.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 8. června 2017, *Vinyls Italia*, C-54/16, EU:C:2017:433, ze dne 15. října 2015, *Nike European Operations Netherlands*, C-310/14, EU:C:2015:690.

Relevantní právní úprava: Článek 13 nařízení Rady (EU) č. 1346/2000 o úpadkovém řízení.

Stadt Pforzheim (věc C-56/20)

Datum rozhodnutí: 29. dubna 2021

Závěr: *Právo EU brání tomu, aby členský stát, který přijal rozhodnutí, kterým bylo odmítnuto uznat platnost řídičského průkazu vydaného jiným členským státem z důvodu deliktu spáchaného po vydání tohoto řídičského průkazu jeho držitelem během dočasného pobytu na území prvního členského státu, zapsal do uvedeného průkazu informaci o zákazu řízení na uvedeném území pro tohoto držitele, ačkoli na jeho území neměl obvyklé bydliště.*

Skutkové okolnosti: AR je rakouským státním příslušníkem, jehož obvyklé bydliště ve smyslu článku 12 prvního pododstavce směrnice 2006/126 se nachází v Rakousku. Dne 29. srpna 2008 získal v Rakousku řídičský průkaz skupiny A a B. Rozhodnutím ze dne 10. srpna 2015 odňal orgán města Pforzheim příslušný ve věcech řídičských průkazů AR řídičské oprávnění na německém území z důvodu, že dne 26. června 2014 řídil motorové vozidlo v Německu pod vlivem omamných látek. Tento orgán mu rovněž uložil povinnost, aby neprodleně předložil svůj rakouský řídičský průkaz, aby v něm byla vyznačena jeho neplatnost pro Spolkovou republiku Německo formou červeného diagonálně přeškrtnutého „D“. Týmž rozhodnutím nařídil okamžitý výkon těchto opatření s tím, že nedodrží-li povinnost předložit řídičský průkaz nejpozději do 28. srpna 2015, bude mu průkaz dočasně odejmut, přičemž upřesnil, že mu bude vrácen poté, co v něm bude uvedena informace, že je neplatný pro německé území. AR podal proti tomuto rozhodnutí stížnost a poté žalobu, které byly obě zamítnuty.

Právní stránka: Aby byl zajištěn jednotný vzhled tohoto dokladu zaručený směrnicí 2006/126, může formální změny v řídičském průkazu provést pouze členský stát obvyklého bydliště držitele tohoto průkazu. Směrnice 2006/126 sice stanoví pouze minimální harmonizaci vnitrostátních ustanovení týkajících se podmínek pro vydávání řídičských průkazů, avšak tato směrnice provádí úplnou harmonizaci dokladů prokazujících existenci

řidičského oprávnění, které musí členské státy uznat v souladu s jejím čl. 2 odst. 1. Z toho vyplývá, že tyto doklady mohou být měněny pouze v souladu s ustanoveními stanovenými za tímto účelem směrnicí 2006/126. Podle článku 15 směrnice 2006/126 si členské státy vzájemně pomáhají při provádění této směrnice a vyměňují si informace o řidičských průkazech, které vydaly, vyměnily, nahradily, prodloužily nebo zrušily, přičemž využívají síť řidičských průkazů EU vytvořené pro tyto účely, a to od okamžiku jejího zprovoznění. Vzájemná pomoc, se kterou počítá toto ustanovení, přitom umožňuje zaručit účinný výkon rozhodnutí, kterým členský stát dočasněho pobytu na základě čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126 odejme držitelé řidičského průkazu vydaného jiným členským státem řidičské oprávnění na svém území. V takovém případě totiž členský stát obvyklého bydliště může na žádost členského státu dočasněho pobytu a v souladu s přílohou I bodem 3 třetí větou písm. a) položkami 13 a 14, jakož i bodem 4 písm. a) této směrnice učinit do řidičského průkazu případný záznam o zákazu řízení na území posledně uvedeného členského státu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 26. října 2017, I, C-195/16, EU:C:2017:815, ze dne 23. dubna 2015 Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257.

Relevantní právní úprava: Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES o řidičských průkazech.

Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny (věc C-383/19)

Datum rozhodnutí: 29. dubna 2021

Závěr: *Uzavření smlouvy o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorového vozidla je povinné, jestliže je dotyčné vozidlo v členském státě zaregistrováno, pokud nebylo v souladu s použitelnou vnitrostátní právní úpravou řádně vyřazeno z provozu.*

Skutkové okolnosti: Rozhodnutím ze dne 16. ledna 2018 rozhodl okresní soud v Ostrowie Wielkopolskim, Polsko, o propadnutí vozidla registrovaného v Polsku ve prospěch okresu postupem podle čl. 130a odst. 10 zákona o silničním kodexu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. února 2018, kdy se okres stal vlastníkem vozidla. Okres podal žádost o doručení uvedeného rozhodnutí s doložkou právní moci a žádost o vyznačení doložky vykonatelnosti. Těmto žádostem bylo

vyhověno dne 20. dubna 2018. Vzhledem k tomu, že uvedený den připadl na pátek, pojistil okres předmětné vozidlo od následujícího pracovního dne, tedy od 23. dubna 2018. Okres podal žádost o doručení uvedeného rozhodnutí s doložkou právní moci a žádost o vyznačení doložky vykonatelnosti. Těmto žádostem bylo vyhověno dne 20. dubna 2018. Vzhledem k tomu, že uvedený den připadl na pátek, pojistil okres předmětné vozidlo od následujícího pracovního dne, tedy od 23. dubna 2018.

Právní stránka: Vozidlo, které je zaregistrováno, a tudíž nebylo řádně vyřazeno z provozu a je k provozu způsobilé, odpovídá pojmu „vozidlo“ ve smyslu čl. 1 bodu 1 směrnice 2009/103, a nepřestává proto podléhat pojistné povinnosti stanovené v čl. 3 prvním pododstavci této směrnice jen z toho důvodu, že jeho vlastník již nemá v úmyslu je řídit a odstavil je na soukromém pozemku. V důsledku toho je uzavření smlouvy o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorového vozidla na základě čl. 3 prvního pododstavce uvedené směrnice povinné, pokud je dotyčné vozidlo stále v členském státě zaregistrováno a je způsobilé k provozu, ale je z rozhodnutí svého vlastníka, který již nemá v úmyslu je řídit, odstaveno na soukromém pozemku. Totéž musí v zásadě platit pro vozidlo, které je zaregistrováno v určitém členském státě, nachází se na soukromém pozemku a je na základě rozhodnutí jeho vlastníka určeno k likvidaci, i když toto vozidlo není v daném okamžiku vzhledem ke svému technickému stavu způsobilé k provozu. Je však třeba konstatovat, že i když registrace vozidla v zásadě dokládá jeho způsobilost k provozu, a tedy k tomu, aby bylo používáno jako dopravní prostředek, nelze vyloučit, že registrované vozidlo bude objektivně natrvalo nezpůsobilé k provozu z důvodu svého špatného technického stavu. Zjištění této trvalé nezpůsobilosti k provozu, a tudíž i zjištění ztráty jeho vlastnosti „vozidla“ ve smyslu čl. 1 bodu 1 směrnice 2009/103, však musí být učiněno objektivně. K tomu, aby takové vozidlo bylo vyřazeno z pojistné povinnosti stanovené v čl. 3 prvním pododstavci směrnice 2009/103, je tedy nezbytné, aby bylo v souladu s použitelnou vnitrostátní právní úpravou oficiálně vyřazeno z provozu. Totéž musí v zásadě platit pro vozidlo, které je zaregistrováno v určitém členském státě, nachází se na soukromém pozemku a je na základě rozhodnutí jeho vlastníka určeno k likvidaci, i když toto vozidlo není v daném okamžiku vzhledem ke svému technickému stavu způsobilé k provozu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 4. září 2018, *Juliana*, C-80/17, EU:C:2018:661, ze dne 4. září 2014, *Vnuk*, C-162/13, EU:C:2014:2146.

Relevantní právní úprava: Čl. 3 první pododstavec směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/103/ES o pojištění občansko-právní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontrole povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění.

Analisi G. Caracciolo (věc C-142/20)

Datum rozhodnutí: 6. května 2021

Závěr: *Právo EU brání výkladu vnitrostátní právní úpravy, podle níž může být akreditační činnost vykonávána jinými orgány než jediným vnitrostátním akreditačním orgánem ve smyslu tohoto nařízení, které mají sídlo ve třetím státě, a to i v případě, že tyto orgány zaručují dodržování mezinárodních standardů a prokážou, zejména prostřednictvím dohod o vzájemném uznávání, že mají kvalifikaci rovnocennou kvalifikaci uvedeného jediného akreditačního orgánu.*

Skutkové okolnosti: Od roku 2014 vykonává laboratoř Caracciolo v Itálii činnosti svěřené subjektům posuzování shody v oblasti postupů vlastní kontroly potravinářských podniků na základě akreditace udělené společností PJLA. V návaznosti na žádost o akreditaci podanou v roce 2012 u Accredia – Ente Italiano di Accreditamento (dále jen „Accredia“), jediného vnitrostátního akreditačního orgánu v Itálii, byla laboratoř Caracciolo prozatímně zapsána na seznam akreditovaných laboratoří regionu Sicílie pro činnosti hodnocení a analýzy uvedených podniků. Vzhledem k tomu, že řízení o akreditaci u Accredia nebylo úspěšné, byla uvedená laboratoř z regionálního seznamu akreditovaných laboratoří vyškrtána v roce 2017 rozhodnutím regionu Sicílie, kterým byl tento seznam aktualizován.

Právní stránka: Za účelem dosažení cílů sledovaných nařízením č. 765/2008 spočívajících v tom, že výrobky odpovídají požadavkům zaručujícím vysokou úroveň ochrany veřejných zájmů, tak unijní normotvůrce stanovil ustanovení upravující akreditaci, která se týká zejména povahy a fungování orgánu pověřeného tímto úkolem nebo vydávání certifikátů shody a jejich vzájemného uznávání, jež mají zajistit nezbytnou důvěru v tyto certifikáty. V tomto ohledu je cílem podmínky

jediných vnitrostátních akreditačních orgánů stanovených v každém členském státě zajistit dodržování výše uvedených cílů, a zejména cíle účinné kontroly akreditovaných subjektů posuzování shody, které uvedené nařízení sleduje.

Tento výklad čl. 4 odst. 1 a 5, jakož i čl. 7 odst. 1 nařízení č. 765/2008 nemůže být zpochybněn skutečností uvedenou předkládajícím soudem, že akreditační orgán třetího státu může mít kvalifikaci osvědčující dodržování mezinárodních standardů pro výkon činnosti akreditace a uzavírání dohod o vzájemném uznávání v rámci mezinárodních subjektů majících povahu sdružení, jako je v projednávané věci ILAC. Jak totiž uvádí v podstatě španělská vláda a polská vláda, přistoupení k takové dohodě o vzájemném uznávání nemožňuje zaručit, že akreditační orgán splňuje požadavky stanovené nařízením č. 765/2008. Je pravda, že signatáři dohody o vzájemném uznávání ILAC musí prokázat, že splňují mezinárodní standardy ISO týkající se požadavků určených akreditačním orgánům, které akreditují subjekty posuzování shody, jakož i dalších požadavků, zejména pokud jde o zkušenosti. Tyto požadavky však neodpovídají požadavkům stanoveným tímto nařízením, s ohledem zejména na skutečnost, že podle čl. 4 odst. 5 tohoto nařízení vykonávají tyto vnitrostátní akreditační orgány činnost orgánu veřejné moci v souladu s požadavky stanovenými v článku 8 tohoto nařízení, zejména pak požadavky nezávislosti, nestrannosti a odborné způsobilosti. Navíc se dohoda o vzájemném uznávání ILAC týká uznávání certifikátů shody vydaných subjekty akreditovanými signatáři dohody za účelem usnadnění mezinárodního obchodu, a nikoli uznávání rovnocennosti kvalifikací vnitrostátních akreditačních orgánů podle čl. 11 odst. 2 nařízení č. 765/2008.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 11. prosince 2019, *TV Play Baltic*, C-87/19, EU:C:2019:1063, ze dne 12. prosince 2013, *SOA Nazionale Costruttori*, C-327/12, EU:C:2013:827.

Relevantní právní úprava: Čl. 4 odst. 1 a 5 a čl. 7 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008, kterým se stanoví požadavky na akreditaci a dozor nad trhem týkající se uvádění výrobků na trh.

Připravil: Jan Tlamycha